

Cesta, která vedla do kriminálu - příběh Jaroslava Vrbenského, politického vězně 50. let

My žákyně Základní školy Lupáčova, jmenovitě Johana Ziklová a Tereza Svatošová jsme 24. listopadu 2015 navštívily pana Jaroslava Vrbenského, který nám ochotně vyprávěl svůj životní příběh.

p. Vrbenský:

„Tak jmenuju se Jaroslav Vrbenský a narodil jsem se tedy v roce 1932.“

Pan Vrbenský vzpomíná také rád na své dětství a všestranně nadaného tatínka, který ho vedl k hudbě.

p. Vrbenský:

„No dětství jsem měl strašně hezký. Tatínek ten byl takový mimořádně nadaný člověk, protože on třeba se tak asi tři roky učil angličtinu sám, pak chodil do toho anglického střediska na Národní třídě a pak si udělal státní zkoušku. No a byl tak velký muzikant. On mě naučil noty, ještě dřív, než jsem uměl psát, takže jsme tak začali spolu muzicírovat. A já jsem tedy dostával tedy potom hodiny klavíru.“

Kromě lásky k hudbě je život pana Vrbenského naplněn celoživotní vírou v Boha a aktivním praktikováním. Jako mladý se také účastnil organizování brigád pro katolickou mládež.

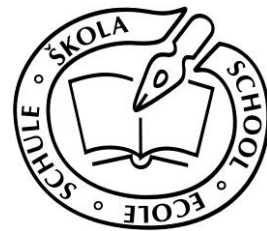
p. Vrbenský:

„Po roce 48 se skončilo s vyučováním náboženství, páni profesoři už tam nesměli chodit, už přestala tedy jaksi tato možnost. Ještě je teda rovnou nezavřeli, ale nesměli tedy učit. To se předem teda někde domluvil takovou brigádu tady jednu u Šternova, jednu v Rokytnici nad Jizerou a pak jsme jeli po prázdninách. Tam jsme dopoledne pracovali, my jsme pracovali jako zedníci a pak odpoledne jsme si povídali třeba o filozofii.“

Ačkoli sám nebyl žádným převaděčem, tak se v roce 1952 pokusil zprostředkovat přechod přes hranice na západ pro kněze Karla Pilíka a Antonína Bradnu. Díky provokaci StB nakonec všichni skončili ve vězení.

p. Vrbenský:

„Dověděl jsem se o jedné možnosti, která se ale stejně ukázala, jaksi že byla tak nastražená, no ale to jsem v tu dobu vědět nemohl. Někteří z nich, jako Bradna nebo Pilík, se začali jako skrývat, protože jim nic jiného nezbylo, protože viděli, že je jinak zavřou. Tak chtěli použít týdletý možnosti tamtoho kněze, který jim řekl: „Když byste chtěli, tak bych věděl o nějaké cestě“, bohužel to byla cesta, která vedla do kriminálu.“

Odchod pana Vrbenského do vězení pochopitelně těžce nesla jeho rodina, hlavně maminka.

p. Vrbenský:

„No to bylo špatný, především pro to, že jsem byl sám, neměl jsem bratra nebo sestru, čili já jsem vždycky říkal, že ten můj kriminál nejvíce odnesla ona. Ale tatínka po šesti letech mého kriminálu vyhodili z tý banky, se zdůvodněním, že před šesti lety neoznámil, že byl syn odsouzen pro velezradu.“

Pan Vrbenský prošel mnoha komunistickými vězeními a lágry. Nejvíce známých osobností potkal v Leopoldově.

p. Vrbenský:

„Mě bylo tedy 21 let, když jsem přijel do Leopoldova a teď jsem se tam sešel s panem generálem Kutlvašrem, kterej byl hlavním velitelem Prahy na konci války, s panem generálem Janouškem, který dost měl vysoký britský vyznamenání, generál Syrový, který už měl tu pásku na jednom oku (ten už do práce nemohl do žádný chodit, protože už byli staří jaksí lidé). Byli tam výborní kněží, byl tam biskup Gojdič a byli tam představení řádů, dominikánů a nebo tak.“

Po propuštění z vězení v roce 1962 pracoval pan Vrbenský krátce v kotelně, pak se dostal k práci na tiskařském stroji a od roku 1969 dodnes pracuje pro nakladatelství Vyšehrad. Závěrem našeho povídání nám prozradil své životní krédo.

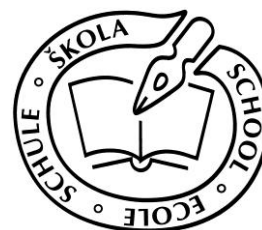
p. Vrbenský:

„Já si myslím, že by bylo dobrý, abychom se vždycky pokoušeli dělat něco poctivýho nejen pro sebe, ale i pro druhý no. A hlavně aby se člověk nezabýval sám sebou jenom a aby se taky zabýval tím, co je kolem.“

Autorský tým: Tereza Svatošová, Johana Ziklová

Pedagogické vedení: Jiří Šrail

ZŠ Lupáčova

Fotka z obecní školy Lupáčova – z období 2.sv.války (pan Vrbenský druhý zleva v prostřední řadě)

Jaroslav Vrbenský – 1943

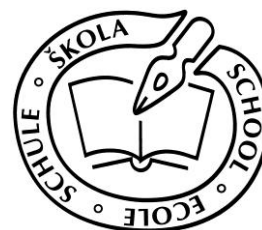

Autorský tým: Tereza Svatošová, Johana Ziklová

Pedagogické vedení: Jiří Šrail

ZŠ Lupáčova

Fotka z mládí Jaroslava Vrbenského (30. Léta)